

Sygn. akt VIII Gz 151/18

POSTANOWIENIE

Dnia, 5 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący:SSO Natalia Pawłowska-Grzelczak (spr.)

Sędziowie:SO Anna Górnik

SO Patrycja Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2018 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy w wniosku (...) z siedzibą w W.

przy udziale A. A.

na skutek zażalenia uczestnika na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z 19 stycznia 2018 r. w sprawie X GCo 57/10 w przedmiocie odrzucenia zażalenia uczestnika z 18 października 2017 r. na postanowienie z 2 grudnia 2010 r.

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Anna Górnik SSO Natalia Pawłowska – Grzelczak SSO Patrycja Baranowska

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 2 grudnia 2010 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie nadał tytułowi egzekucyjnemu – nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu upominawczym 16 czerwca 2005 r. przez Sąd Rejonowy w Szczecinie w sprawie XIII GNc 1273/05 – klauzulę wykonalności na rzecz (...) w W. jako następcy prawnemu Państwowego Przedsiębiorstwa Użyteczności Publicznej (...)” w W., a nadto przyznał wierzycielowi od dłużnika kwotę 127 zł tytułem kosztów postępowania.

W dniu 27 lipca 2011 r. dłużnik A. A. zaskarżył powyższe postanowienie domagając się jego uchylenia, a jednocześnie wnosząc o przywrócenie terminu do zażalenia, gdyż o możliwości zaskarżenia postanowienia dowiedział się 25 lipca 2011 r., a postanowienie otrzymał od komornika sądowego i wcześniej o nim nie wiedział. Dłużnik podniósł ponadto, że brak możliwości zaskarżenia postanowienia powinien skutkować przywróceniem terminu do wniesienia zażalenia, gdyż nie nastąpiło to z jego winy.

Zarządzeniem z 28 listopada 2011 r. zobowiązano dłużnika do uprawdopodobnienia okoliczności uzasadniających wnioszek o przywrócenie terminu, a w odpowiedzi wysłanej 13 grudnia 2011 r. dłużnik wskazał, że nie ponosi winy w uchybieniu terminowi, gdyż nie otrzymał postanowienia z 2 grudnia 2010 r., nie został poinformowany o możliwych środkach zaskarżenia i terminach, a zawiadomienie o wszczęciu egzekucji od komornika nie zawierało postanowienia z 2 grudnia 2010 r. i informacji o możliwości zaskarżenia.

Sąd Rejonowy postanowieniem z 30 grudnia 2011 r. oddalił wniosek dłużnika o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z 2 grudnia 2010 r. (w punkcie I.) oraz odrzucił zażalenie dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z 2 grudnia 2010 r. (w punkcie II.). Uzasadniając to postanowienie Sąd I instancji wskazał, że z akt sprawy wynika, iż dłużnik otrzymał 23 maja 2011 r. zawiadomienie o wszczęciu egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego zaopatrzonego 2 grudnia 2010 r. w klauzulę wykonalności (notatka urzędowa – k. 83 akt sprawy). Z treści zwrotnego potwierdzenia odbioru zawiadomienia o wszczęciu egzekucji nadesłanego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Katowice-Zachód w Katowicach M. R. (k. 92) wynika, że dłużnikowi doręczono zawiadomienie i postanowienie z 27 kwietnia 2011 r. w sprawie Km 839/11, zaś na kopii zwrotnego potwierdzenia odbioru widnieje data „23 maja 2011 r.” i podpis dłużnika. Tym samym dłużnik winien był złożyć zażalenie w terminie do 30 maja 2011 r.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany złożył zażalenie na wskazane postanowienie, przy czym zażalenie na postanowienie w przedmiocie odrzucenia zażalenia zostało oddalone postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z 30 kwietnia 2012 r., a zażalenie na postanowienie w przedmiocie oddalenia wniosku o przywrócenie terminu – odrzucone.

Sąd Rejonowy przytoczył art. 795 § 2 k.p.c. regulujący kwestię rozpoczęcia biegu terminu do zaskarżenia postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności oraz wyjaśnił, że funkcją tego przepisu jest zaskoczenie dłużnika wszczęciem egzekucji i szybkie zajęcie jego majątku, którego mógłby wyzbyć się dowiedziawszy się o postępowaniu klauzulowym, dlatego też dłużnikowi nie doręcza się postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności wydanego na posiedzeniu niejawnym.

Konkludując Sąd Rejonowy wskazał, że skoro dłużnik A. A., jak wynika z akt sprawy, otrzymał 23 maja 2011 r. zawiadomienie o wszczęciu egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego zaopatrzonego 2 grudnia 2010 r. w klauzulę wykonalności, toteż zażalenie na to postanowienie powinien złożyć w terminie do 30 maja 2011 r., a w związku z tym zażalenie dłużnika podlegało odrzuceniu na podstawie art. 370 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., gdyż termin do wniesienia zażalenia liczony zgodnie z art. 795 § 2 k.p.c. upłynął z 30 maja 2011 r.

Dłużnik złożył 8 lutego 2018 r. zażalenie na wskazane postanowienie Sądu Rejonowego z 19 stycznia 2018 r. w sprawie X GCo 57/10 (doręczone mu 6 lutego 2018 r.) domagając się zniesienia postępowania na podstawie art. 379 pkt 2 w zw. z art. 89 § 1 i art. 68 w zw. z 67 § 1 k.p.c. i skierowania sprawy do ponownego rozpoznania na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. z uwzględnieniem zbadania ciągu pełnomocnictw w zw. z art. 126 § 3 k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko skarżący utrzymywał, że 16 października 2017 r. po raz pierwszy otrzymał wniosek wierzyciela z 30 marca 2010 r. o nadanie klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., a wcześniej treść tego wniosku została przed nim zatajona i bezpodstawnie został obciążony kosztami sprawy. Dalej wskazał, że Sąd I instancji nie sprawdził, czy powódka reprezentowana jest przez osoby należycie umocowane, gdyż jeśli nie byli należycie umocowani to dokonane przez nich czynności nie wywołują skutków w sprawie, a postępowanie powinno być zniesione stosownie do art. 379 pkt 2 k.p.c. Zarzucał także to, że wierzyciel nie był reprezentowany przez prawidłowo umocowanych pełnomocników w postępowaniu egzekucyjnym i w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności. Kwestionował także następstwo prawne (...) w W. w stosunku do Państwowego Przedsiębiorstwa Użyteczności Publicznej (...)” w W. i uważał, że postępowanie było nieważne.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie okazało się bezzasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że dłużnik złożył zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z 19 stycznia 2018 r., którym Sąd ten odrzucił zażalenie złożone przez dłużnika 18 października 2017 r. na postanowienie tego Sądu z 2 grudnia 2010 r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności. Sąd I instancji uzasadniając zaskarżone postanowienie z 19 stycznia 2018 r. dokładnie wyjaśnił, że twierdzenia dłużnika jakoby

termin do zaskarżenia wskazanego postanowienia zaczął mu biec od 16 października 2017 r., kiedy to miano doręczyć mu egzemplarz dla strony przeciwnej wniosku o nadanie klauzuli wykonalności rozpoznanego postanowieniem z 2 grudnia 2010 r., są niezgodne z zebrany w aktach sprawy materiałem dowodowym, gdyż termin do zaskarżenia tego postanowienia zaczął dla niego biec od 23 maja 2011 r., a upłynął z 30 maja 2011 r. Co więcej Dłużnik raz już składał zażalenie na to postanowienie oraz wniosek o przywrócenie terminu do jego złożenia, które to Sąd Okręgowy w Szczecinie raz już prawomocnie oddalił postanowieniami z 30 kwietnia 2012 r. w sprawach VIII Gz 76/12, VIII Gz 77/12 i VIII Gz 78/12. W konsekwencji zaś Sąd Rejonowy w zaskarżonym postanowieniu z 19 stycznia 2018 r. uznał, że ponowne zażalenie dłużnika na postanowienie z 2 grudnia 2010 r. podlega odrzuceniu z jednej strony jako złożone po terminie, a z drugiej jako niedopuszczalne, z uwagi na to, że sprawa ta została już prawomocnie rozpoznana.

Zakres rozpoznania złożonego przez dłużnika zażalenia na postanowienie z 19 stycznia 2018 r. jest jednocześnie ograniczony art. 378 w zw. z art. 397 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., tj. zakresem zaskarżenia, który sprowadza się do tego, czy zaskarżone orzeczenie zostało zaskarżone w części czy w całości. Tym niemniej rolą Sądu Odwoławczego rozpoznającego zażalenie na konkretne postanowienie nie jest rozpatrywanie wszelkich innych zaskarżonych w całym postępowaniu czynności Sądu, ale dokonanie oceny i ewentualne skorygowanie decyzji podjętej zaskarżonym orzeczeniem, a niekiedy – w konsekwencji – orzeczeniem, którego ocenę taką stanowiło to zaskarżone orzeczenie. Tym samym rolą Sądu rozpoznającego zażalenie na postanowienie wydane w postępowaniu klauzulowym nie jest dokonywanie weryfikacji postępowania merytorycznego, w wyniku którego wydano orzeczenie (tytuł egzekucyjny) rozstrzygające o sferze praw i obowiązków strony – w tym przypadku nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie XIII GNc 1273/05 Sądu Rejonowego w Szczecinie – a jedynie bada on w takim przypadku, czy nadanie temu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności zostało dokonane zgodnie z przepisami prawa, w szczególności w zgodzie z art. 776 k.p.c., a zatem, czy np. orzeczenie jest prawomocne, a tym samym jest tytułem egzekucyjnym, któremu nadać można klauzulę wykonalności, czy wniosek o jej nadanie składa wierzyciel osobiście, czy należycie umocowany przez niego pełnomocnik, czy wniosek został należycie opłacony itp.

Zgodnie z art. 795 § 2 k.p.c. termin do wniesienia zażalenia biegnie dla wierzyciela od dnia wydania mu tytułu wykonawczego lub zawiadomienia go o utworzeniu tytułu wykonawczego w systemie teleinformatycznym albo od dnia ogłoszenia postanowienia odmownego, a gdy ogłoszenia nie było - od dnia doręczenia tego postanowienia. Dla dłużnika termin ten biegnie od dnia doręczenia mu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. W razie zgłoszenia wniosku, o którym mowa w art. 794² § 2 albo 3, termin ten biegnie od dnia doręczenia stronie uzasadnienia postanowienia albo postanowienia z uzasadnieniem. Jak przy tym stanowi art. 794² § 3 k.p.c. dłużnik może żądać sporządzenia uzasadnienia postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności i doręczenia postanowienia z uzasadnieniem w terminie tygodniowym od dnia doręczenia mu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. Jeżeli postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności zostało wydane bez spisywania odrębnej sentencji, dłużnikowi doręcza się wyłącznie uzasadnienie postanowienia.

Tak jak wskazał Sąd Rejonowy w zaskarżonym postanowieniu podkreślić zatem trzeba, że dla dłużnika istotną chwilą jest doręczenie mu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, gdyż to począwszy od tego dnia biegnie dla niego tygodniowy termin do wniesienia zażalenia, jak i (funkcjonujący w obecnym stanie prawnym, ale nie w 2011 r. gdy dłużnikowi doręczano zawiadomienie o wszczęciu egzekucji) do złożenia wniosku o uzasadnienie postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności i doręczenie postanowienia z uzasadnieniem, od którego w takim przypadku początek miałby bieg terminu do złożenia na nie zażalenie. Biorąc jednak pod uwagę, że w rozpatrywanym okresie lat 2010-2012 art. 794² § 2 i 3 nie obowiązywały, toteż dla dłużnika początkiem biegu terminu do złożenia zażalenia było doręczenie mu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, co miało miejsce 23 maja 2011 r., a co za tym idzie zażalenie winien był złożyć w terminie do 30 maja 2011 r. włącznie. Ponieważ uchybił temu terminowi i nie zdołał wykazać, że uchybienie to zostało przez niego niezawinione, toteż Sąd Okręgowy prawomocnie już 30 kwietnia 2012 r. rozstrzygnął o składanych wówczas w tym zakresie zażaleniach dłużnika.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy – na podstawie art. 385 w zw. art. 297 § 2 zdanie pierwsze i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. – uznając, że zażalenie na postanowienie z 19 stycznia 2018 r. jest bezzasadne, orzekł jak na wstępie.

Na marginesie jedynie wskazać należy – odnosząc się do podnoszonych przez dłużnika zarzutów nieważności postępowania klauzulowego z uwagi na nienależyte umocowanie pełnomocnika wierzyciela, czy też co do tego, że wierzycielem w postępowaniu klauzulowym był inny podmiot, niż ten, na rzecz którego zasądzono świadczenie od dłużnika, wskazać trzeba, że przejście praw i obowiązków Przedsiębiorstwa Państwowego (...)” w W. na (...) w W. wprost wynika z przedłożonego wraz z wnioskiem o nadanie klauzul wykonalności odpisem aktualnym z rejestru przedsiębiorców KRS tej spółki (k. 6-15 akt sprawy), podobnie jak umocowanie do udzielenia pełnomocnictwa radcy prawnej B. D. przez prezesa zarządu spółki A. P. i członka zarządu A. S., która to jako pełnomocnik wierzyciela wniosła o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu przeciwko dłużnikowi.

Wreszcie wskazać trzeba, że środkiem prawnym właściwym do wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia, które może być dotknięte nieważnością postępowania jest skarga o wznowienie postępowania uregulowana przepisami art. 399-416¹ k.p.c.

SSO Anna Górnik SSO Natalia Pawłowska – Grzelczak SSO Patrycja Baranowska

Sygn. akt VIII Gz 151/18

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)